

П О В І Д О М Л Е Н Н Я про підозру

м. Рівне

26 квітня 2022 року

Заступник начальника слідчого відділу Управління Служби безпеки України в Рівненській області підполковник юстиції Романов Роман Миколайович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 2202218000000037 від 26.03.2022 та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до вимог ст.ст. 36, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України, –

П О В І Д О М И В:

Кравченка Володимира Вікторовича,
15 червня 1962 року народження, уродженця м. Невинномиськ Ставропольського краю Російської Федерації, громадянина Російської Федерації, командувача 11-ї армії військово-повітряних сил і протиповітряної оборони Східного військового округу Російської Федерації, місце проживання: Російська Федерація, м. Москва, Дмитрівське шосе, буд. 1, корп. 1, кв. 34, адреса проходження військової служби: Російська Федерація, Хабаровський край, м. Хабаровськ, вул. Леніна, 30,

про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених:

- ч. 2 ст. 437 КК України, тобто веденні агресивної війни;
- ч. 3 ст. 110 КК України, тобто умисних діяч, вчинених з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, вчинені особою, яка є представником влади, за попередньою змовою групою осіб, які призвели до тяжких наслідків;
- ч. 1 ст. 438 КК України, тобто у відданні наказу на вчинення дій які порушують закони та звичаї війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Фактичні обставини кримінальних правопорушень, у вчиненні яких підозрюється Кравченко В.В.:

24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація (далі - РФ) та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або

її застосування як проти територіальної недоторканості або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09.12.1981 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21.12.1965, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24.10.1970, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16.12.1970, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14.12.1974, що містить Визначення агресії, - встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України, як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994 РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії та Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису та карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про української-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований РФ 22.04.2004), та протоколу-опису проходження лінії державного кордону між Україною і Республікою Білорусь, який є додатком до Договору між Україною і Республікою Білорусь про державний кордон від 12.05.1997, територія Автономної Республіки Крим (далі – АР Крим), м. Севастополя, Донецької, Луганської, Рівненської та інших областей відноситься до території України.

Статтями 1, 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Статтею 73 Конституції України закріплено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Статтею 25 Положення про закони і звичаї війни на суходолі, що є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, яка ратифікована Україною та набула чинності 24.08.1991, передбачено, що забороняється будь-яким способом атакувати чи бомбардувати незахищені міста, селища, житлові будинки чи споруди.

Статтею 26 Положення про закони і звичаї війни на суходолі, що є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, передбачено, що командир атакуючих військ, перед тим як почати бомбардування, за винятком випадків штурму, повинен зробити все від нього залежне, щоб попередити відповідні органи влади.

Статтею 1 Женевської конвенції від 12.08.1949, яка ратифікована Українською РСР та набула чинності 03.01.1955, передбачено, що Високі

Договірні Сторони зобов'язуються дотримуватися й забезпечувати дотримання цієї Конвенції за всіх обставин.

Частиною 1, 3 статті 2 Женевської конвенції від 12.08.1949, передбачено, що крім положень, які виконуються в мирний час, ця Конвенція застосовується в усіх випадках оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо стан війни не визнаний однією з них.

Хоча одна з держав, що перебувають у конфлікті, може не бути учасницею цієї Конвенції, держави, які є учасницями цієї Конвенції, залишаються зобов'язаними нею у своїх взаємовідносинах. Крім того, вони зобов'язані Конвенцією стосовно зазначеної держави, якщо остання приймає та застосовує її положення.

Статтею 35 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, яка ратифікована Українською РСР та набула чинності 25.07.1990, заборонено застосовувати методи або засоби ведення воєнних дій, які мають на меті завдати або, як можна очікувати, завдадуть широкої, довгочасної і серйозної шкоди природному середовищу.

Статтею 48 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, передбачено, що для забезпечення поваги й захисту цивільного населення та цивільних об'єктів сторони, що перебувають у конфлікті, повинні завжди розрізняти цивільне населення й комбатантів, а також цивільні й воєнні об'єкти та відповідно спрямовувати свої дії тільки проти воєнних об'єктів.

Пунктами 4, 5, 6 статті 51 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, передбачено заборону нападів невибіркового характеру, зокрема: напади, не спрямовані на конкретні воєнні об'єкти; напади, при яких застосовуються методи або засоби ведення воєнних дій, які не можуть бути спрямовані на конкретні воєнні об'єкти; напади, при яких застосовуються методи або засоби ведення воєнних дій, наслідки яких не можуть бути обмежені, як це вимагається згідно з цим Протоколом; і які, таким чином, у кожному такому випадку поразяють воєнні об'єкти й цивільних осіб або цивільні об'єкти, не розрізняючи їх. Серед інших належить вважати невибірковими такі види нападів котрі, як можна очікувати, попутно потягне за собою втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб та шкоду цивільним об'єктам, або те й інше разом, які були б надмірними щодо конкретної і безпосередньої воєнної переваги, якої передбачається таким чином досягти. Заборонено напади на цивільне населення або на окремих цивільних осіб у порядку репресалій.

Статтею 52 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, передбачено, що цивільні об'єкти не повинні бути об'єктом нападу або репресалій. Цивільними об'єктами є всі ті об'єкти, які не є воєнними об'єктами, як вони визначені в пункті 2.

Напади повинні суворо обмежуватися об'єктами. Що стосується об'єктів, то воєнні об'єкти обмежуються тими об'єктами, які через свій характер, розміщення, призначення або використання вносять ефективний вклад у воєнні дії і повне або часткове руйнування, захоплення чи нейтралізація яких за існуючих у даний момент обставин дає явну воєнну перевагу.

Статтею 55 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, передбачено, що при веденні воєнних дій має бути виявлена турбота про захист природного середовища від широкої, довгочасної і серйозної шкоди. Такий захист включає заборону використання методів або засобів ведення війни, що мають на меті завдати або, як можна очікувати, завдадуть такої шкоди природному середовищу й тим самим завдадуть шкоди здоров'ю або виживанню населення.

Статтею 57 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, передбачено, що при проведенні воєнних операцій повинна постійно виявлятися турбота про те, щоб оберігати цивільне населення, цивільних осіб і цивільні об'єкти. Щодо нападів вживаються такі запобіжні заходи: а) ті, хто планує напад або приймає рішення про його здійснення: роблять все практично можливе, щоб пересвідчитися в тому, що об'єкти нападу не є ні цивільними особами, ні цивільними об'єктами й не підлягають особливому захисту, а є воєнними об'єктами у значенні пункту 2 статті 52, і що згідно з положенням цього Протоколу напад на них не заборонено; вживають усіх практично можливих запобіжних заходів при виборі засобів і методів нападу з тим, щоб уникнути випадкових втрат життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і випадкової шкоди цивільним об'єктам і, в усякому випадку, звести їх до мінімуму; утримуються від прийняття рішень про здійснення будь-якого нападу, який, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається одержати; б) напад відміняється або зупиняється, якщо стає очевидним, що об'єкт не є воєнним, що він підлягає особливому захисту, або що напад, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається отримати; с) робиться ефективно завчасне попередження про напади, які можуть торкнутися цивільного населення, за винятком тих випадків, коли обставини цього не дозволяють.

При проведенні воєнних операцій на морі **або в повітрі** кожна сторона, що перебуває в конфлікті, вживає, відповідно до своїх прав і обов'язків згідно з нормами міжнародного права, застосовними в період воєнних конфліктів, усіх розумних запобіжних заходів з тим, щоб уникнути втрат життя серед цивільного населення і **шкоди цивільним об'єктам**.

Статтею 1 Конвенції про заборону військового чи будь-якого іншого ворожого використання засобів впливу на природне середовище від 18.05.1977, яка ратифікована Українською РСР та набула чинності 05.10.1978, державами-учасницями якої є Україна та РФ, визначено, що кожна держава-учасниця цієї Конвенції зобов'язується не вдаватися до військового чи будь-якого іншого ворожого використання засобів впливу на природне середовище, які мають широкі, довгострокові або серйозні наслідки, як способів руйнування, заподіяння втрат або заподіяння шкоди будь-якій іншій державі-учасниці.

Відповідно до статті 6 Закону України «Про правонаступництво України», Україна підтверджує свої зобов'язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України.

Статтями 16, 22 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил Російської Федерації передбачено, що до загальних обов'язків військовослужбовців ЗС РФ, серед іншого, входить: дотримання загально визнаних принципів та норм міжнародного права та міжнародних договорів Російської Федерації; знати та дотримуватися норм міжнародного гуманітарного права.

Статтею 33 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил Російської Федерації передбачено, що єдиноначальність є одним із основних принципів будівництва Збройних сил РФ. Єдиноначальність виявляється у праві командира (начальника), виходячи з всебічної оцінки обстановки, одноосібно приймати рішення, видавати в установленому порядку відповідні накази та забезпечувати їх виконання.

Відповідно до статті 39 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил Російської Федерації, наказ - розпорядження командира (начальника), звернене до підлеглих та вимагає обов'язкового виконання певних дій, дотримання тих чи інших правил або встановлює будь-який порядок, становище.

Обговорення (критика) наказу неприпустимо, а невиконання наказу командира (начальника), відданого в установленому порядку, є злочином проти військової служби.

У невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 20.02.2014 і по даний час, у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади Російської Федерації, вищого військового керівництва Збройних Сил Російської Федерації та інших осіб, які спроможні фактично здійснювати контроль за політичними і військовими діями держави та керувати ними, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій. У зв'язку з чим, вищевказані особи вступили у злочинну змову та домовилися про здійснення протиправних умисних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону України, порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Досягти зазначеної мети вказані особи вирішили шляхом застосування збройної агресії проти України, у тому числі з використанням підрозділів Збройних Сил Російської Федерації, іррегулярних військ, створення і фінансування терористичних організацій, анексії території України, веденням агресивної війни та вчинення інших злочинів. При цьому, вони усвідомлювали, що такі протиправні дії безумовно призведуть до загибелі людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і бажали їх настання.

Починаючи з 20.02.2014 для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, та у подальшому решти території України, на територію АР Крим і м. Севастополь, здійснено

вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

Здійснивши захоплення будівель центральних органів влади АР Крим і м. Севастополя, представники командування ЗС РФ, на виконання вказівок та розпоряджень представників влади РФ, продовжили ведення воєнних дій направлених на окупацію всієї території півострова, визначені заздалегідь розробленим злочинним планом.

Виконання вищевказаних дій надало можливість представникам влади та службовим особам із числа керівництва ЗС РФ забезпечити військову окупацію території АР Крим та м. Севастополя, проведення диверсій, блокування військових частин, установ та органів військового управління ЗС України та інших військових формувань, державних органів та органів місцевого самоврядування, подальшу організацію проведення на території АР Крим та м. Севастополя 16.03.2014 незаконного сепаратистського референдуму, спрямованого на порушення територіальної цілісності України, проголошення так званої «Республіки Крим» суверенною державою та подальше звернення нелегітимного парламенту АР Крим до Російської Федерації із пропозицією про прийняття «Республіки Крим» до складу РФ, як нового суб'єкта федерації.

Як наслідок, 18.03.2014 в м. Москва РФ, Президентом РФ та самопроголошеними представниками, так званої «влади Криму», а також самопроголошеним, так званим «мером» м. Севастополя, підписано «Договір між Російською Федерацією та Республікою Крим про прийняття до Російської Федерації Республіки Крим та утворення у складі Російської Федерації нових суб'єктів».

Також, представниками влади і вищого військового керівництва ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на решті території держави.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та вищого військового керівництва ЗС РФ, 07.04.2014 на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27.04.2014 на території Луганської області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та вищого військового керівництва ЗС РФ.

Факт тимчасової окупації території України внаслідок збройної агресії РФ встановлений у ст. 2 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» та в преамбулі Закону України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях».

Також, відбулося визнання Верховною Радою України «ДНР» і «ЛНР» терористичними організаціями, як і численних злочинів вчинених їх представниками, що відображено у Заяві Верховної Ради України «Про трагічну загибель людей внаслідок терористичного акту над територією

України», схваленій постановою Верховної Ради України від 22.07.2014 № 1596-VII, Заяві Верховної Ради України «Щодо протидії поширенню підтримуваного Російською Федерацією міжнародного тероризму», схваленій постановою Верховної Ради України від 22.07.2014 № 1597-VII, Зверненні Верховної Ради України до Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, національних парламентів держав - членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні, затвердженому постановою Верховної Ради України від 14.01.2015 № 106-VIII, Заяві Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», схваленій постановою Верховної Ради України від 21.04.2015 № 337-VIII.

Таким чином, з 20.02.2014 представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Разом з тим, з листопада 2021 року представники влади та ЗС РФ, продовжуючи вищевказаний злочинний умисел та з метою підготовки до повномасштабного воєнного нападу на Україну, організували перекидання підрозділів ЗС та інших військових формувань РФ до кордонів України, в тому числі на території Республіки Білорусь, **під приводом спільних російсько-білоруських навчань «Союзна рішучість-2022», які розпочалися 10.02.2022.**

24.02.2022 о 5 годині Президент Російської Федерації оголосив про своє рішення почати військову операцію в Україні, а в дійсності – повномасштабне вторгнення з декількох напрямків із застосуванням різних видів і родів військ РФ та інших військових формувань.

У зв'язку з чим, 24.02.2022 указом Президента України № 64/2022, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану», введено воєнний стан на всій території України строком на 30 діб, який 14.03.2022 продовжено на 30 діб.

Також, 24.02.2022 указом Президента України № 64/2022, зобов'язано застосувати Збройні Сили України, інші військові формування, утворені відповідно до законів України, для відсічі збройної агресії проти України, а органам державної влади та органам військового управління вживати заходів для відсічі збройній агресії проти України.

У період з 5 години 24.02.2022 по даний час, підрозділи ЗС та інші військові формування РФ здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння, як з території Російської Федерації так і Республіки Білорусь. При цьому, вогневі удари також здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та цивільної інфраструктури.

Керівництво вищевказаними злочинними діями здійснюється представниками влади та вищого військового керівництва ЗС Російської

Федерації, які спроможні фактично здійснювати контроль за політичними і військовими діями держави та керувати ними.

Разом з тим встановлено, що до зазначеної діяльності співучасники злочину, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 24.02.2022 залучили генерал-лейтенанта Кравченка Володимира Вікторовича, який з липня 2018 року призначений на посаду командувача 11-ї армії військово-повітряних сил і протиповітряної оборони Східного військового округу РФ, до складу якої, крім інших, входить 23-й винищувальний авіаційний Талліннський полк 303-ї змішаної авіаційної дивізії.

При цьому, представники влади та ЗС Російської Федерації, задалегідь повідомили генерал-лейтенанта Кравченка В.В. про необхідність розробити на основі загального плану вторгнення на територію України, більш детальний план наступу, управління військами та ведення агресивних воєнних дій на території України у ввіреній йому зоні відповідальності повітряних сил РФ, до якої серед інших входить територія Рівненської області.

У свою чергу, командувач 11-ї армії військово-повітряних сил і протиповітряної оборони Східного військового округу РФ Кравченко Володимир Вікторович, будучи представником військової влади, тобто особою, яка уповноважена вирішувати питання воєнного планування і управління щодо застосування підпорядкованих йому військових частин, з'єднань та підлеглих військовослужбовців, таким чином фактично здійснювати контроль за військовими діями і керувати ними, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з іншими представниками влади та вищого військового керівництва ЗС РФ, які спроможні фактично здійснювати контроль за політичними і військовими діями держави та керувати ними, усвідомлюючи явну злочинність власних дій, передбачаючи та бажаючи настання тяжких наслідків, у тому числі загибелі людей, зокрема й цивільного населення, заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та військової і цивільної інфраструктури, розуміючи, що він посягає на суверенітет та територіальну цілісність України, з мотивів перешкоджання Євроінтеграційному курсу розвитку України, встановлення контролю Російської Федерації над політичними та економічними процесами в Україні, всупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, порушив принцип Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимог частини 4 статті 2 Статуту ООН та Декларації Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 №36/103, від 16.12.1970 №2734 (XXV), від 21.12.1965 №2131 (XX), від 14.12.1974 №3314 (XXIX), ст. 1-3, 68 Конституції України, статей 25, 26 Положення про закони і звичаї війни на суходолі, що є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, статей 35, 48, 51, 52, 55, 57 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, статті 1 Конвенції про заборону військового чи будь-якого іншого ворожого використання засобів впливу на природне середовище від 18.05.1977, статей 16, 22 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил РФ, володіючи розвідувальними даними необхідними для ведення воєнних дій, в тому числі щодо військових об'єктів та об'єктів інфраструктури на території зокрема

Рівненської області, після необхідного для цього розосередження підпорядкованих військових підрозділів і з'єднань уздовж кордону з Україною, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 5 години 24.02.2022, на території Республіки Білорусь, віддав наказ і розпорядження підпорядкованим військовим частинам і з'єднанням на вторгнення до суверенної держави та подальше ведення агресивної війни ЗС РФ проти України, у тому числі шляхом здійснення ракетно-бомбового бомбардування території України, у тому числі, об'єктів цивільної інфраструктури, на ввіреній йому ділянці наступу, із бойовим застосуванням штатної зброї, військової техніки та озброєння підрозділів ЗС РФ, та контролював їх виконання.

Як наслідок, командир 23-го винищувального авіаційного Талліннського полку 303-ї змішаної авіаційної дивізії 11-ї армії ВПС і ППО Східного військового округу ЗС РФ Любинцев О.А., перебуваючи у прямому підпорядкуванні Кравченка Володимира Вікторовича, та з метою безумовного виконання наказу останнього, у невстановлений час, але не пізніше 26.03.2022 шляхом загального керівництва штабом управління полку, віддав власний злочинний наказ на застосування бойових літаків фронтової авіації з метою нанесення ракетних ударів по об'єктах цивільної інфраструктури – нафтобазах розміщених на території Рівненської області, які не використовуються в цілях оборони України.

В подальшому, 26.03.2022 близько 20 год. 10 хв. військовослужбовець 23-го винищувального авіаційного Талліннського полку 303-ї змішаної авіаційної дивізії 11-ї армії ВПС і ППО Східного військового округу ЗС РФ, який уповноважений керувати фронтовою авіацією та анкетні дані якого не встановлені, з метою виконання бойового наказу прямого командира, використовуючи бойовий літак фронтової авіації збройних сил РФ з штатним озброєнням, вилетів з аеродрому тимчасового базування Барановичі Республіки Білорусь у напрямку Рівненської області України для нанесення ракетного удару по об'єкту цивільної інфраструктури, та у подальшому, близько 20 год. 40 хв., не перетинаючи повітряний простір України, в районі населених пунктів Кобрин – Дорогочин Республіки Білорусь, з керованого ним бойового літака фронтової авіації збройних сил РФ здійснив пуск ракети типу Х-35У, яка 26.03.2022 о 20 год. 57 хв. влучила в незахищену нафтобазу ПрАТ «Дубнонафтопродукт», що розміщена за адресою: Україна, Рівненська область, м. Дубно, тобто об'єкт цивільної інфраструктури, який не використовувався в цілях оборони України, що призвело до об'ємного детонування та подальшого займання, руйнування і пошкодження 24 цистерни з нафтопродуктами і, як наслідок, знищення 650 362,92 кілограм дизельного пального, 26 071,190 кілограм дизельного пального марки «Арктика», 475 234,69 кілограм бензину марки А-95, 16 213,7 кілограм бензину марки А-92, що призвело до тяжких наслідків у виді отруєння атмосфери, значного забруднення повітря, земельних ресурсів нафтопродуктами і продуктами їх згоряння, та вже завдало шкоди природньому середовищу на суму 10 049 600 грн., значних збитків у виді витрат на забезпечення пожежної безпеки і гасіння пожежі в сумі 705 040 грн., та повне зупинення діяльності підприємства.

Окрім того, 28.03.2022 близько 20 год. 00 хв. військовослужбовець 23-го винищувального авіаційного Талліннського полку 303-ї змішаної

авіаційної дивізії 11-ї армії ВПС і ППО Східного військового округу ЗС РФ, який уповноважений керувати фронтовою авіацією та анкетні дані якого не встановлені, з метою виконання бойового наказу прямого командира, використовуючи бойовий літак фронтової авіації збройних сил РФ з штатним озброєнням, вилетів з аеродрому тимчасового базування Барановичі Республіки Білорусь у напрямку Рівненської області України для нанесення ракетного удару по об'єкту цивільної інфраструктури, та у подальшому, близько 20 год. 31 хв., не перетинаючи повітряний простір України, з керованого ним бойового літака фронтової авіації збройних сил РФ здійснив пуск ракети типу Х-59МК, яка 28.03.2022 близько 20 год. 40 хв. влучила в незахищену нафтобазу ТОВ «Нафтасіті», що розміщена за адресою: Україна, Рівненська область, смт. Клевань, тобто об'єкт цивільної інфраструктури, який не використовувався в цілях оборони України, що призвело до об'ємного детонування та подальшого займання та зруйнування 4 цистерн з нафтопродуктами і, як наслідок, знищення 23 772 461 літрів нафтопродуктів, що призвело до тяжких наслідків у виді отруєння атмосфери, значного забруднення повітря, земельних ресурсів нафтопродуктами і продуктами їх згоряння, та вже завдало шкоди природньому середовищу на суму 49 932 грн., значних збитків у виді витрат на забезпечення пожежної безпеки і гасіння пожежі в сумі 604 320 грн. та повне зупинення діяльності підприємства.

Таким чином, своїми умисними діями, що виразилися у веденні агресивної війни, Кравченко В.В. підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 437 КК України.

Крім того, Кравченко В.В. підозрюється у вчиненні умисних дій з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, вчиненні особою, яка є представником влади, за попередньою змовою групою осіб, які призвели до тяжких наслідків, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110 КК України.

Також, своїми умисними діями, що виразилися у відданні наказу на вчинення дій які порушують закони та звичаї війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, Кравченко В.В. підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України.

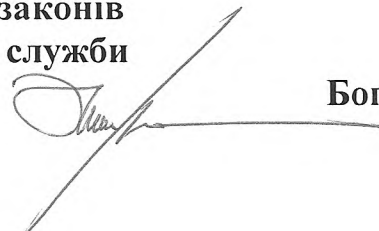
Заступник начальника слідчого відділу
УСБ України в Рівненській області
підполковник юстиції

Роман РОМАНОВ

П О Г О Д Ж Е Н О:

Прокурор відділу нагляду за додержанням законів
органами СБУ та Державної прикордонної служби
Рівненської обласної прокуратури

Богдан ЖУК

26 квітня 2022 року